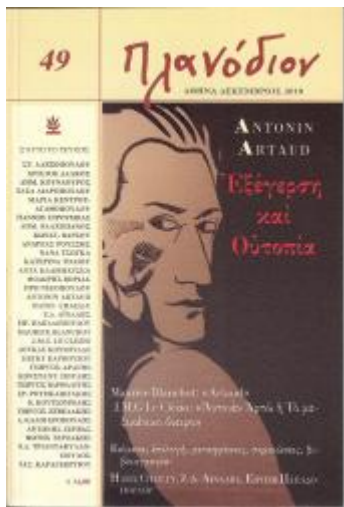

"Τα όρια" (περ.Πλανόδιον τχ. 49, Δεκέμβριος 2010)

Τα όρια (περ.Πλανόδιον τχ. 49, Δεκέμβριος 2010)

Τα όρια

Πάντα ήθελα να της τα σπάσω τα μούτρα. Δηλαδή όχι ακριβώς, στην αρχή έλιωνα για χάρη της. Πού να το φανταζόμουν πώς θα 'ρχονταν τα πράγματα. Βλέπεις, η πραγματικότητα τα 'φερε αλλιώς.

Χρόνια τώρα μου είχε γίνει έμμονη ιδέα, εφιάλτης, ψύχωση. Το καλύτερό μου ονειροπόλημα, όταν έπινα το φραπεδάκι μου στο ταρατσάκι της Κικής, ειδικά εκεί με ξυπνημένα τα σωθικά μου, ανταριασμένα από τις φωνές της, αντί να σκέπτομαι τι ωραία που το κάναμε πριν λίγο στο παλιό πλυσταριό —που τα τελευταία χρόνια άλλαξε χρήση και το λένε κουλτουριάρικα δώμα— έφευγε ο νους μου πέταγε και πού τον γύρευα πού τον έβρισκα σκαλωμένο στις οκτάβες μιας άλλης φωνής που με παραμύθιαζε και με ξεγέλαγε για χρόνια. Μπορεί όχι μόνο εμένα. Αυτό βέβαια το σκέφτηκα μετά.

Μπορεί και τους άλλους να τους ξεγέλαγε. Έτσι όπως ξεκινούσε να μιλάει μαλακιά, απαλή, σχεδόν κοριτσιίστικη, ταίριαζε και μ' εκείνη την ακατανόητη κοτσίδα της, πού ξανακούστηκε καθηγήτρια με κοτσίδα χοντρή και μακριά σα βοσκοπούλας. Ωρες ώρες έμοιαζε να μαγεύεται και η ίδια από την φωνή της, βυθιζόταν και κολύμπαινε στα λόγια της, ξεχνιόταν, όσο όμως περνούσε η ώρα και κουραζόμασταν να την παρακολουθούμε σιωπηλοί, μόλις η βαριεστημάρα μας τουμπάριζε τα βλέφαρα και για να μην μας πάρει ο ύπνος πιάναμε την κουβεντούλα στα πίσω θρανία-γαλαρία, τότε δυνάμωνε η φωνή της λέπταινε, έπιανε άλλες σκάλες, ανέβαζε ντεσιμπέλ, μέχρι που έφτανε στο τέλος να ουρλιάζει "πως μάλλον παρεξηγήσατε τα πράγματα και υπάρχουν όρια κύριοι, και να το βάλετε αυτό καλά στο μυαλό σας μια για πάντα, υπάρχουν για όλα τα πράγματα Ό-ρι-α". Και κοπάναινε το χέρι της ρυθ-

μικά στην έδρα τονίζοντας τις συλλαβές μέχρι που κοκκίνιζε και πρηζόταν, κι ύστερα την έβλεπα με ευχαρίστηση που το έτριβε μανιασμένη και γούρλωνε τα μάτια κι ασχήμαινε, και την μισούσα τότε, και μας κοιτούσε απειλητικά έναν έναν προσπαθώντας τάχα να μας δει —και άρα να μας κάνει και να νιώσουμε— σαν άτομα κι όχι σαν πρόβατα σε αγέλη, όπως έλεγε, κι έπειτα άλλαζε χρώματα αστραπιαία σαν χαμαιλέοντας σε σεισμική δόνηση. Έτσι απότομα και απόλυτα μεταμορφωνόταν. Κι εμείς μέναμε απορημένοι και μετέωροι. Τουλάχιστον εγώ.

Και χέστηκα εγώ, αν τα 'λεγε ωραία ή όχι για τον Αριστοφάνη, παρ' όλο που δεν χώνεψε ποτέ το ότι ήταν λέει συντηρητικός —απορώ πού το θυμάμαι αυτό ακόμα— αλλά όπως είπα χέστηκα εγώ για τον Αριστοφάνη της και τα ρέστα, εγώ μόλις άρχιζε η μεταμόρφωση κι άκουγα τις υστερικές φωνάρες της να ξεσκίζουνε τ' αφτιά και το νευρικό μου σύστημα, το μόνο που ήθελα ήταν να της τα σπάσω τα μούτρα. Και φυσικά αυτό που μου την έδινε περισσότερο ήταν το δούλεμα. Γιατί τι άλλο ήταν η διπρόσωπη συμπεριφορά της; Από την μια μας χαμογελούσε, μας έλεγε αστεία, μας χαλάρωνε, κέρδιζε την εμπιστοσύνη μας, με λίγα λόγια έκανε την καλή και καλά για να την αγαπάμε ή κάτι τέτοιο, και μετά μόλις κάναμε λίγο κι εμείς τα δικά μας κατευθείαν μας όρμαγε. Και να κατέβα στο γραφείο, τσίμπα και μια διήμερη για να θυμάσαι πως υπάρχουν πράγματα πάνω από σένα. Μάλιστα! Πράγματα που σε υπερβαίνουν νεαρέ μου, έτσι είπε τότε που με κάρφωσε στον διευθυντή όταν με είχε τσακώσει στις τουαλέτες να καπνίζω, κοιτώντας πάνω από το κεφάλι μου ένα απροσδιόριστο σημείο στον απέναντι τοίχο κι όχι τα μάτια μου, όπως συνήθιζε όταν τσίριζε γενικώς και αορίστως σε όλη την τάξη ότι οφείλουμε να γίνουμε κάποτε ά-το-μα. Τότε θυμήθηκε να μου την πει και για το παντελόνι μου που κόντευε, λέει, να φτάσει στο πάτωμα και πως άλλη όρεξη δεν έχει αυτή και υπόλοιποι καθηγητές από το βλέπουν το μοδάτο βρακί μου. Ξαφνικά την είχε ενοχλήσει και το χιπ χοπ ντύσιμο. Λες και δεν ήξερε ότι δεν ήταν απλώς ντύσιμο, αλλά τρόπος ζωής κι ολόκληρη φιλοσοφία. Αλλά βέβαια πού να ξέρει, πώς και γιατί να μάθει κάτι πέρα απ' τους μουχλιασμένους στίχους των αρχαίων υμών προγόνων. Τομάρα της. Κι εγώ μετά την προδοσία της διπλασίασα το κάπνισμα.

*

Ήταν η όγδοη μέρα των επεισοδίων, οι δρόμοι δεν προλάβαιναν να στεγνώσουν από τις βραδινές μάνικες και το πρωί πάλι τα ίδια, νέος γύρος. Είχαμε τρελαθεί κι εμείς και οι ανώτεροι, τα 'χαμε παίξει, τέτοιο μίσος, τέτοια εμμονή με μας, τα κωλόπαιδα. Να μην κουράζονται, να μην λένε να σταματήσουν. Όλοι αυτό λέγαμε, δεν μπορεί κάπου θα σταματήσουν, υπάρχουν και όρια. Αλλά αυτά εκεί. Τίποτα. Οι δρόμοι είχαν γίνει πάλι κόλαση. Παντού καπνοί, καμμένα λάστιχα, αναποδογυρισμένοι κάδοι, τσογλιάνια με σπρέι στα χέρια, έτοιμα να σε στραβώσουν σε κάθε στροφή. Αυτοί φορούσαν κουκούλες. Εμείς κράνη. Κάποιες στιγμές ξέφευγε το μυαλό μου κι έλεγα πόσο μοιάζει όλο αυτό με παιχνίδι παιδικό· έλεγα δεν είναι αληθινό, να τώρα θα τελειώσει, θα λήξει η βάρδια μου, θα πάω σπίτι, θα μπω κάτω απ' το ζεματιστό νερό θα πλυθώ, θα βγάλω από πάνω μου τις φτυσιές τους, θα κοιμηθώ και το πρωί όλα θα έχουν αλλάξει. Το χειρότερο ήταν πως αισθανόμουν σαν να με είχε ξεγελάσει πάλι κάποιος, γνωστός ο πόνος αλλά έκανα πως δεν θυμόμουν πια. Πατούσα σε σπασμένα γλιστερά γυαλιά.

Κάπου εκεί, κάπως έτσι πρέπει να ήταν μπόσικο το μυαλό ή και το μάτι μου, όταν μου φάνηκε ότι την είδα. Ανάμεσα στις κουκούλες, είδα φευγαλέα μια χοντρή κόκκινη κοτσίδα. Κουτοστάθηκα για ένα δευτερόλεπτο, αποκλείεται, σκέφτηκα, τί δουλειά έχει αυτή εδώ, κι ίσα που πρόλαβα να αποκρούσω με την ασπίδα την κοτρόνα που 'ρχόταν καταπάνω μου. Πιο πέρα είδα ένα μπουλούκι να μαδοτραβιούνται, να σπρώχνονται, ήταν μπερδεμένοι και συνάδελφοι, συνήθως δεν ανακατεύομαι, αφήνω τον καθένα να τα βγάλει πέρα ανάλογα με το πως έχει στρώσει. Δεν ξέρω τι μου 'ρθε και πλησίασα, ίσως γιατί ήταν προς την μεριά που είχα δει πριν το φάντασμα των μαλλιών της. Κάποιος πρέπει να ήταν πεσμένος και οι άλλοι από πάνω ανεβοκατέβαζαν μηχανικά τα χέρια με βαριές βίαιες κινήσεις. Κρατούσαν γκλοπς. Ακούγονταν βρισιές, υπόκωφοι ήχοι από κλωτσιές. Ο αέρας ολόγυρα άχνιζε ξινισμένο ιδρώτα και δακρυγόνα. Κουτοστάθηκα από ξαφνική δύσπνοια. Πρώτη φορά βρισκόμουν τόσο κοντά σε μακέλεμα, εδώ και πέντε χρόνια που 'χω τελειώσει τη σχολή στάθηκα τυχερός, δεν έτυχε. Μπροστά μου το ανθρώπινο πηγάδι αναδευόταν ακόμη γύρω απ' το πεσμένο κορμί. Ένιωσα να μουσκεύω το κολάρο του πουκαμίσου μου. Πήρε το μάτι μου την άκρη ενός παλτού. Ο πρώτος του πηγαδιού που βαρέθηκε γύρισε και μου πέταξε αστεϊάκι «Μεγάλε, σου παραδίδω την σκυτάλη». Έκανε μεγάλη δρασκελία και βγήκε απ' τον κλοιό.

Γύρισα να φύγω, κάτι μέσα μου έτρεχε ήδη χιλιόμετρα μακριά, ήταν απλώς θέμα συντονισμού να το φτάσω, να μπω στο σχήμα που έτρεχε με φρενήρη ταχύτητα, να ενωθώ μαζί του, να κρυφτώ. Ένας από την έξω πλευρά του κύκλου με έσπρωξε άγρια προς τα μέσα «για πού το 'βαλες παλικάρι, βιάζεσαι; κά-

νουμε λούφα απ' την βαριά δουλεία;» Έκανα πως δεν άκουσα και χωρίς να γυρίσω προσπάθησα να βγω από την άλλη μεριά του κύκλου. Τότε μια δεύτερη σπρωξιά πιο δυνατή μ' έριξε ακριβώς στο κέντρο. Προσγειώθηκα πάνω σ' ένα μαλακό σωρό από μισοσκισμένα ρούχα και ματωμένα κρέατα.

Ήρθαμε μούρη με μούρη. Παραμέρισα τρέμοντας τα κοκκινωπά μαλλιά που είχαν ελευθερωθεί απ' την κοτσίδα και της έκρυβαν το πρόσωπο, και είδα για πρώτη φορά από τόσο κοντά τα μάτια της. Μισάνοιχτα, στο χρώμα του κρασιού, μ' ένα βλέμμα που έμοιαζε ν' ατενίζει πέρα, πολύ μακριά. Πέρα από τα όρια των ποδιών γύρω μας που συνέχιζαν να κλωτσάνε μανιασμένα.

Τα όρια (περ.Πλανόδιον τχ. 49, Δεκέμβριος 2010)